

[Flechor]

I den konservative folketingsgruppe er vi særdeles tilfredse med, at de fem partier, der siden 1982 har stået som garant for en ansvarlig økonomisk politik, regeringspartierne, Centrum-Demokraterne, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti, også efter decembervalget kunne nå til enighed om at videreføre denne linie med vedtagelsen af finansloven og dermed igen påtog sig et fælles ansvar for helheden i samfundsøkonomien.

Det må naturligvis give anledning til betydelig undren, at Socialdemokratiet, der ikke mindst i den forudgående valgkamp havde lagt så stor vægt på begrebet bredt samarbejde, ikke så sig i stand til at leve op til valgløfterne, da det gjaldt årets vigtigste lov, men undlod at stemme til finansloven. Hvis det var et forsøg på såkaldt visnepolitik over for regeringen, mislykkedes forsøget unægtelig, og resultatet blev tværtimod, at tilliden til Socialdemokratiets vilje til at opnå resultater begyndte at visne.

Men det udsigtsløse i den politik gik heldigvis hurtigt op for Socialdemokratiet. Tesen om, at man ikke ville forhandle med regeringen, blev opgivet, og der blev opnået forlig på en række vigtige områder vedrørende boligerne, forbedrede børnefamilieydelse, på forsvarsområdet, vedrørende EF-forhandlingerne, vedrørende den faste forbindelse over Øresund og på det seneste ikke mindst vedrørende dagpenge og uddannelsespladser – alle områder, der berører mange menneskers dagligdag, og som omfatter betydelige dele af dansk økonomi.

Men netop på den baggrund, hr. Svend Auken, må det vel nærmest være utænkeligt, at Socialdemokratiet også næste gang skulle fralægge sig ansvaret for samfundsøkonomien, for det kan da næppe være sådan, at den socialdemokratiske holdning til finansloven afgøres af, om partiet er i opposition eller ej.

Den radikale gruppeformand, fru Marianne Jelved, udtrykte det for nylig således, at Socialdemokratiet er meget med, når der skal deles penge ud. Enhver vil nok kunne forstå, at uddeling ikke kræver den store politiske kunst, og fru Marianne Jelved har naturligvis helt ret i, at hovedproblemet er, om vi kan styre udgiftspolitikken. Ikke mindst det problem burde Socialdemokratiet være langt mere optaget af.

Her i dag sagde hr. Svend Auken, at pengene skal være der, før de kan gives ud. Jeg har fundet en endnu mere interessant udtalelse fra hr.

Svend Auken, det var i Den Grimme Ælling i majnummeret. Dér sagde hr. Svend Auken: »Jeg bruger ikke de penge, jeg ikke har.«

I det hele taget vil vi i den nye regering efterleve den enkle maksime, at pengene skal være der, før de kan gives ud. Maksime er ifølge fremmedordbogen vistnok sådan en grundsætning, og jeg vil spørge hr. Svend Auken: Hvad med at begynde med at efterleve den grundsætning, mens partiet er i opposition?

Netop den stramme udgiftspolitik, som har præget de seneste finanslove, ligger jo til grund for den stabile udvikling i dansk økonomi. Og de resultater, som KV-regeringen allerede har opnået, tegner profilen af et dansk samfund i fortsat positiv forandring. Vi lægger vægt på i Det Konservative Folkeparti, at det også efter decembervalget er lykkedes at fastholde kursen og sammenhængen i den borgerlige økonomiske politik. Denne politik har markant ændret det danske økonomiske landskab, og vi er naturligvis glade for, at de opnåede resultater finder anerkendelse hos uafhængige og troværdige iagttagere i indland og udland.

Jeg tror, mange har lagt mærke til, hvor klart Nationalbanken i sin 1990-beretning med henvisning til stabiliseringen af pris- og omkostningsudviklingen og elimineringen af betalingsunderskuddet pointerede, at grundlaget for en balanceret vækst i dansk økonomi er bedre, end det har været i mange år. Nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer taler om noget helt centralt, når han understreger, at det er første gang i efterkrigstiden, at det er lykkedes at fastholde en økonomisk strategi. Nationalbanken konstaterer endvidere, at den danske inflation nu hører til blandt de laveste i verden, at renteforskellen i forhold til Tyskland er blevet markant mindre end tidligere, og at stabiliseringspolitikken har øget troværdigheden af en fast valutakurs.

Sidste år ved denne lejlighed var hr. Svend Auken også ude i klichéarinder, og han sagde, at den danske økonomi er som »en dværg på lerbødder«. Med en henvisning til en gammel Churchilludtalelse må svaret blive: Sikken dværg, sikke bødder! Og sammenlign så hr. Svend Aukens udtalelser med det, præsidenten for den tyske centralbank, Karl Otto Pöhl, sagde, da han for nylig var i København! Pöhl, som ingen hidtil har karakteriseret som konservativ talsmand – han er vist det, man kalder en